

per quas sanguis solum erumpere novit, qui minime horum morborum causa est, ut clare per experientiam scimus.

§. 4. Qui igitur ea ducit, quae non oportet, relinquit autem ea, quae oportebat, quae morbi causam constituunt, is nullam quidem utilitatem plus vero noxae infert: causa enim permanens eadem operatur; longe vero pejora efficiet illa, ubi nulla vis resistantiae adest, quae ad causae actionem reagere possit, concoctiones promovendo et excretiones praeparando; quae est vis corporis innata, attamen ab hac evacuatione fat imminuta; quae nullum superfluum, nullum etiam noxium evacuat, sed illos humores, qui vim corporis fovent alentes istud; & flexibile reddentes, & vi motuum impetum tribuentes.

§. 5. Eam igitur per evacuationem istam fat debilitans ut non amplius morbo resistat, nec concoctiones tempestivas efficiat, humoris etiam infestantis fluxum ad alia loca avellens, minime autem ad illa ad quae naturaliter vergit, et quae ad ejus evacuationem commodiora sunt, omnes naturales propensiones deflectit, salutare etiam excretiones inhibet, atque noxam pro utilitate aegrotantibus infert.